

Ingegerds berättelse!

Jag är en kvinna på 75 år och har haft min addison i 45 år.

Allt började efter att jag fött mitt första barn, jag blev orkeslös och kände mig aldrig riktigt frisk. Sommaren 1962 var jag dålig och sjuk men läkaren trodde att det var något psykiskt. Under sommaren och hösten förvärrades situationen och jag orkade knappt stå på benen. Den 15 dec fick jag en svag medicin som hette predicilon, den gjorde att jag kände mig frisk och fick en underbar jul.

I början visste inte läkarna vad det var för fel. En kvinnlig läkare kom till slut på att det måste vara addison som var orsaken. Det var en strikt läkare som sa att jag absolut inte fick jobba, det enda jag fick göra var att "sy raka sömmar". Hon förstörde mycket för mig! Eftersom jag då hade två barn blev jag rädd, ledsen och tappade självkänslan. Jag blev orolig och trodde att det skulle påverka hjärnan, men jag gjorde det jag ville ändå. På den tiden fick vi heller ingen hjälp utifrån när det var som jobbigast.

Vi åkte så småningom till en professor i Göteborg som tog tag i situationen och gav mig självförtroendet tillbaka. Efter att jag hade fått diagnosen addisons sjukdom fick jag ytterligare ett barn som idag är 39 år och frisk. Jag har levt ett bra liv med undantag av åtskilliga addisonkriser som man måste se upp med. Jag har även opererats för gallan. Dessa två påfrestningar var jobbiga men allt har gått bra. Idag äter jag 40 mg cortison om dagen, 1 + ½ + ½. Jag tar även levaxin för ämnesomsättningen.

Ingegerd Nilsson